

"Mani septiņūdžu zābaki stāv kaktā ar putekļiem aplāti" /Aspazija/

Es nezinu, kāpēc, bet jaudīgie septiņūdžu zābaki stāv bēniņu tālākajā kaktā, putekļiem-seniem un grūti notīrāmiem, aplāti. Neatceros, ar ko šie zābaki bija īpaši un kad es tos pēdējoreiz tos izmantoju, bet, ja tomēr kādreiz izmantoju, tad pirms ļoti ilga laika. Par šiem zābakiem zinu tikai to, ka tos nez kāpēc sauc par septiņūdžu zābakiem un, ka tos kādreiz valkājis mans tēvocis Valfrīds. Šos zābakus viņš man nodeva mantojumā. Tā nu esmu atradis šos zābakus, un man jāizlemj, ko man ar šiem zābakiem tālāk darīt.

Atklāšu vienu- ieraugot šos zābakus, sākotnēji man tie likās tikai kā parasti apavi. Tā kā tie izskatījās pietiekami labi, lai varētu ar tiem padīzoties meiteņu priekšā, nolēmu tos uzvilkt uz skolu. Tā nu nākamajā dienā es šos zābakus ar milzu pūlēm notīrīju spožus, un uzvilku tos pirms iziešanas. Zābakos jutos ērti (kā vēlāk atklāju, tajos bija mīksta vilnas odere). Tikko kā izgāju ārā no mājām, tā sajutu spēju vēja brāzmu- nezināju, ka šiem zābakiem piemita īpašas spējas. Uz skolu šajos zābakos skrēju tikpat ātri kā vienradzis lejup pa varavīksni. Sajūtas bija tādas it kā es, dārgā un ātrā kabrioletā, trauktos pa šoseju, ar 320 km/h lielu ātrumu. Līdz skolai atraucos vienā mirklī. Pēc šī ātrā skrējiena mani mati bija izpūruši, un vēlāk tos saķemmēt bija tikpat sarežģīti kā salikt rubika kubu. Septiņūdžu zābaki man bija sagādājuši 5 minūtes slavas- visu šo dienu skolā aprunāja manu žiglo ierašanos- negaidīto un neparasto. Visi klases biedri apbrīvoja manus jaunus zābakus un tā vēlējās uzvilkt tos, it kā viņi šos zābakus vairs nekad mūžā nevarētu tos pielaiķot. Arī atpakaļceļā atraucos vienā mirklī, gluži kā bēgdams no saulespuķu sēkliņas spļaujošiem un degvīnu dzerošiem rupjiem krieviski runājošiem vīriem. Mamma bija izbrīnīta par manu ātro atgriešanos mājās. Atbildēju, ka vakar, dziļi bēniņos, atradu labus zābakus, kurus izdomāju šodien uzvilkt, ejot uz skolu. Viņa, izbrīnīta, atbildēja, ka pirms mēneša, bēniņos kārtojot, nebija manījusi šādus zābakus. Jautāju viņai, vai drīkstu paturēt savā īpašumā šos zābakus. Mamma atļāva.

Nākamajā dienā, pamostoties, pamanīju, ka man gultas kājgalī stāv burvju nūjiņa, pie kuras bija piesprausta neliela zīmīte. Tajā izlasīju, ka burvju nūjiņa mijiedarbībā ar maniem septiņūdžu zābakiem spēj darīt brīnumus. Bet ar burvju nūjiņu, lietojot to arī bez zābakiem, es spētu paveikt brīnumus, vienīgi ne tik lielus. Kad pienāca sestdiena, nolēmu pārbaudīt jauniegūto burvju nūjiņu darbībā un uzbūru apsedlotu jaguāru. Iekārtojos ērti sedlos. Pār ceļiem valda jauns zvēru karalis ar tikpat spēcīgu DNS un vēl mežonīgāku efektivitāti. Sekojiet līdzi, kā jaunās paaudzes Jaguar tiek palaists pasaulē!

Tā es piedzīvoju elpu aizraujošus un lieliskus mirkļus sava mežonīgā un vienlaikus pieradinātā zvēra mugurā. Citiem piederēja suns vai kaķis, bet mans mīlulis bija jaunais Jaguar Care XE. Tā bija mana mašīna ar klimata , laika un iespēju kontroli un apsildāmu, bet cietu sēdekli, ko varēja padarīt mīkstāku, uzliekot spilvenu- mīkstu kā iesildītu gultu rīta pusē. Zvērs bija ātrs un patīkams, bet traucēja dažī mīnusi- draugiem, vietām un notikumiem paskrēju garām. Kļuva gralaicīgi tā vienam traukties, jo īsti nezināju pat kur. Tā kā daudzi klases un skolas biedri runāja ar mani izvairīgi (laikam domāja, ka esmu ar īpašām spējām), es ikdienā atsāku pārvietoties ar saviem jaudīgajiem no senčiem mantotajiem septiņūdžu zābakiem.

Tagad mana dzīve atkal kļuva lieliska- es nekad nekavēju mācību stundas, jo skolā nokļuvu vienā mirklī. Drīz arī sāku satīkties ar izskatīgu meiteni, kura ar savu skaistumu

žilbināja kā karsta saule karsta tuksneša vidū. Bez viņas es jutos kā izslāpis klejotājs, kurš meklēja atrisinājumu savai sāpei. Viņa bija mans veldzējošais avots, kas spēcina mani ar savu skaistumu. Man tobrīd bija viss, ko vien varēju vēlēt. Jutos kā bagātnieks, kuram piederēja mūžīgās laimes avots.

Bet pēkšņi tas viss beidzās. Kā saka teicienā- "Kas augstu kāpj, tas zemu krīt". Es biju uzkāpis virsotnē un kritu zemu. Sākumā mana draudzene nez kāpēc satrakojās kā ar trakumsērgu slima kaza un aizbēga nezināmā virzienā. Tad pēc dažām dienām man uzbruka rupji cilvēki un pamatīgi mani aplaupīja un "sazilumoja". Pēc tam viņi piedraudēja, ka turpinās man uzbrukt. Izrādījās, ka nebiju samaksājis elektrības rēķinu, un nu man vajadzēja dzīvot bez gaismas. Arī septiņjūdžu zābakus biju kaut kur aizmetis. Tā nu mājā un manā prātā ieplūda tumsa- smacējoša un melna kā ugunskurā apdedzis zefīrs. Biju ieslīdzis depresijā- grūti pārvaramā kā alkoholisms un nepanesamā kā zīdaiņa raudas nakts vidū.

Tā kādu laiku nodzīvoju, līdz kādu sestdien ar mani notika kas neparasts. Sēdēju un izdzīvoju savu depresiju. Pēkšņi mani nesagatavotu pārsteidza kāds zirgs. "Mazā sirmā kumeliņā jāj pa ceļu pasaciņa..." Jautāja, kāpēc es tāds sašļucis. Teicu, ka ar mani notikuši vairāki slikti atgadījumi, un tagad depresija apņēmusi mani savos valgos tikpat cieši kā anakonda apņēm izmisušu upuri. Tad zirgs manī dvesa niecīgu, bet spožu cerību stariņu, iedodot apzeltītu kaklarotu banāna mizas formā. Kā zirgs apgalvoja, tas palīdzēs man atgriezties reālās dzīves laikā un izmainīt jebkuru mirkli, kuru vien vēlējos. Jutos tik pateicīgs, it kā kāds man būtu iedevis daudz naudas. Lai varētu izmantot amuleta spējas, man bija jāmeklē savas dzimtas saknes. "Ilgī, šķiet, man, projām biju; nu es atkal ieraudzīju"... mājas bēniņus, kur biju nometis tēvoča dāvātos dzimtas zābakus.

Domās atgriezās visos pēdējā laika notikumos. Nebija viegli izšķirties, kuru no tiem mainīt.

Bet tad es izlēmu atgriezties un palikt laikā, kad atradu septiņjūdžu zābakus. Ielavījos bēniņos. Zābakus nebija viegli atrast, jo tie bija pamatīgi noputējuši. Galu galā atradu tos, apāvu kājas un viegli atgriezās ierastās dzīves sliedēs, turpinot savas dzimtas gājumu.

GUSTAVS KAPRĀLIS P2-2